

မင်းမြတ်သူရ

ရွှေချင်းသာ ငွေချင်းသာ

အခန်း(၁)

မင်းမြတ်သျှလ

ရွှေချမ်းသာ ငွေချမ်းသာ

ဤအမှာစာကိုဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ပါ။

ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာကိုဖတ်ရင်

ဂန္ထီရနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဂါထာမန္တရားတွေအစီအရင်တွေတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ရင်
ဒီစာအုပ်ကိုမဖတ်ပါနဲ့တော့။ သင်မျှော်လင့်တဲ့ဂန္ထီရအဆောင်တွေ
ဒီစာအုပ်မှာမပါပါဘူး။

ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာကိုသေသေချာချာဖတ်ပြီးစာအုပ်ထဲကနည်းလမ်း
ကျကျလိုက်နာမယ်ဆိုရင် ရွှေလိုချင်ရွှေဖြစ်ရမယ်၊
ငွေလိုချင်ငွေဖြစ်ရမယ်လို့ကျွန်ုပ်အာမခံပါတယ်။

အာမခံတာမှရိုးရိုးအာမခံတာမဟုတ်ပါဘူး။
မဟာပထဝီမြေကြီးကိုသက်သေပြုပြီးအာမခံပါတယ်။
ဒီစာအုပ်ထဲမှာဘဝအောင်မြင်ဖို့အတွက်အဓိကကျတဲ့နည်းလမ်းတွေပါပါတယ်။
ကျွန်ုပ်အလွန်နှစ်သက်တဲ့ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေရဲ့
ဘဝကအောင်မြင်မှုတွေ၊ အဆိုအမိန့်တွေကိုဝတ္ထုအနေနဲ့ရေးသားထားတာပါ။
ဒါကြောင့်ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာဟာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးလို့ပြောခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမယ့်ဝတ္ထုလည်းပဲဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်အခါက ဘဝမှာအကြီးမားဆုံးရှာဖွေမှုကြီးတစ်ခုကို
ပြုလုပ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာအရူးအမူးရှာဖွေခဲ့တယ်၊
နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးနောက်ဆုံးမှာကျွန်ုပ်ရဲ့ရှာဖွေမှုကြီး
အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေခဲ့တဲ့အရာဟာအောင်မြင်မှုပါ။ ဒီအရာကို

သင်တို့ကိုလက်ဆင့်ကမ်းပေးမှာပါ။

ကျွန်ုပ်ဟာနှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးမှအောင်မြင်မှုကို
သိနားလည်သယောင်ရှိခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး
ကျွန်ုပ်ကိုဘယ်အရာမှတားဆီးလို့မရတော့ဘူး။
ကမ္ဘာကြီးကကျွန်ုပ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကမ္ဘာကြီးပါ။
လူငယ်လူရွယ်တွေကိုစကားလက်ဆောင်ပေးချင်ပါသေးတယ်။

လူ့ဘဝမှာအရေးကြီးဆုံးကတရားဓမ္မရှာဖွေမှုပါ။
သတိကိုသိနားလည်ဖို့ပါ။ ဒါပေ
မယ့်တရားဓမ္မကိုသိဖို့အတွက်သာယာလှတဲ့လူဘောင်သစ်ကြီးရှိဖို့လိုပါတယ်။
ဗိုက်ထဲမှာအစာ မရှိတဲ့သူကတရားဓမ္မကိုမသိနိုင်ပါဘူး။

သာယာလှပတဲ့လူဘောင်သစ်ကြီးဖြစ်ဖို့
ယနေ့လူငယ်တွေရဲ့အနာဂတ်ဟာအလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ
အသက်ရှင်နေသမျှအလုပ်ကိုပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ထိပ်ဆုံး
ရောက်အောင်ကြိုးစားရပါမယ်။

လူငယ်တွေဘဝမှာသက်သက်သာသာနေဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။
အရည်အချင်းတွေအများ ကြီးရအောင်ကြိုးစားပါ။
အရည်အချင်းများများရှိလေသင်တို့ဘဝကိုကျေနပ်မှုရှိလေပါပဲ။အလုပ်
လုပ်နိုင်တဲ့စွမ်းရည်တွေကိုများများထုတ်သုံးမှဘဝမှာကျေနပ်မှုရမှာပါ။

ကျွန်ုပ်ကဒီလိုပြောတော့အရူးတစ်ယောက်လိုငွေတွေအများကြီးရှာပြီးတို၊
တွေပိုင်ရမယ်လို့မဆိုလိုပါဘူး။
ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူဌေးတော်တော်များများတွေ့ဖူးပါတယ်။ တိုက်တွေ ကားတွေ
အခြွေအရံတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပြီး ဘဝမှာဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

သူတို့ဟာဘဝကိုကျေနပ်မှုမရကြပါဘူး။ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း
အများကြီးရှိပါတယ်။

လူဟာပစ္စည်းဥစ္စာတွေ၊ ပညာတွေဘယ်လောက်ပဲရရ
ကိုယ့်အရည်အချင်းကြောင့်ရ တယ်လို့မယူဆရင်ဘဝကိုကျေနပ်မှုမရကြဘူး။

ကိုယ့်အရည်အချင်းဆိုတာ
မိမိစွမ်းရည်ကိုမိမိလေးလေးနက်နက်ယုံကြည်တဲ့စိတ်ပါ။ လူဟာ
ပင်ပင်ပန်းပန်းကြိုးစားပြီး ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ ဘဝအောင်မြင်မှုရလာမှ
ဘဝကိုကျေနပ်ကြမှာပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြည့်စုံချမ်းသာပါစေ။
အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မရပ်မနားလုပ်နေသင့်ပါတယ်။ ဒါမှမိမိကိုယ်မိမိ
ယုံကြည်မှုပြည့်ဝကြမှာပါ။ သက်သက်သာသာနေပါများရင်
အရည်အချင်းမဲ့ပြီးယုံကြည်မှု နည်းလာနိုင်ပါတယ်။ လူငယ်
တွေဘာသာရေးနယ်ပယ်၊ လူမှုရေးနယ်ပယ်၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၊
ပညာရေးနယ်ပယ်၊ ကြိုက်တဲ့ နယ်ပယ်မှာ အရည်အချင်းရှိအောင်ကြိုးစားကြပါ။
အောင်မြင်မှုရအောင်ကြိုးစားကြပါ။

ထိပ်ဆုံးရောက်မဲ့ နည်းလမ်းကို
ကျွန်ုပ်ကသင်တို့ကိုလက်ဆောင်ပေးမှာပါ။

အလုပ်သိပ်လုပ်ပြီးပင်ပင်ပန်းပန်းကြိုးစားတဲ့လူငယ်တိုင်းအတွက်
ဘဝကအောင်မြင် မှုတံခါးကိုဖွင့်ထားပါတယ်။ ပန်းတိုင်ကတော့ ဟိုအဝေးကြီးက
အဆုံးအစမရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပါ။

ပန်းတိုင်ကို ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လျှောက်လှမ်းကြပါစို့။

မင်းမြတ်သူရ။

တစ်နေ့သ၌ မြေလတ်ပိုင်းမြို့တစ်မြို့၏

ကျယ်ဝန်းသောဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းအတွင်း၌ အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်
လူငယ်တစ်ဦးသည်မနက်စောစောထ၍ ခရေပန်းများ ကောက်ယူနေလေ၏။

လူရွယ်သည်ကောက်၍ ရရှိသောခရေပွင့်များကို

သန့်စင်သောငှက်ပျောရွက်ပေါ်တွင် စုပုံထားလေ၏။ ထိုစဉ်လူငယ်၏ အနောက်မှ
ရွရွလေးနင်းလာသော ခြေသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

လူငယ်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါသူနှင့်ရွယ်တူဂါဝန်ဝတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရ၏။

လူရွယ်သည် မိန်းကလေးကိုမြင်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီးလျှင်

“နင်ဘယ်သူလဲ”ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းကလေးက

တစ်ဖက်ခြံသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ငါက ဟိုဖက်ခြံကလေ”

ဟုဖြေလေ၏။ လူငယ်က

“ဪ... နင်ကအသစ်ရောက်လာတဲ့အရေးပိုင်ကြီးသမီးကိုး၊

နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းကလေးက

“ငါမနက်အစောကြီးအိပ်ရာကနိုးလို့ဝရန်တာကကြည့်လိုက်တော့

ခရေပင်အောက်မှာနင့်ကိုတွေ့တယ်၊

ဒါကြောင့်နင်နဲ့အတူခရေပန်းကောက်ဖို့ဆင်းလာတာ၊ ငါကခရေပန်းသိပ်

ကြိုက်တယ်”

ဟုဖြေလေ၏။ လူငယ်က မိန်းကလေးကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းကာ

“နင်ခရေပန်းမကောက်ပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်၏ စကားကြောင့်

မိန်းကလေးကမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင်ကိုငါကောက်ပေးပါ့မယ်...”

ငါကောက်နေတုန်းနင်ကအပင်အောက်မှာစောင့်နေ ပေါ့”

လူငယ်၏ စကားကြောင့် မိန်းကလေး၏

မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းသွားပြီးလျှင် သူမ၏ ဂါဝန်ကိုလက်ဖြင့်သိမ်း၍
သစ်မြစ်ဆုံတွင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ သိုင်းခရဲပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုပ်၍ “သိုင်းခရဲဆိုတာ ဘာလဲ”

“သိုင်းခရဲဆိုတာ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာ... နင်ကလဲဟယ်၊

ဒါတောင်မသိဘူး လား၊ နင့်တီချယ်ကတစ်ခုပေးရင်
ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောရမယ်ဆိုပြီး သင်မပေးဘူးလား”

“တီချယ်ဆိုတာဘာလဲ”

“တီချယ်ဆိုတာ ဆရာမကိုပြောတာ”

“ငါ့မှာ ဆရာမမှ မရှိတာ”

“အိုး... ဆောရီး...ဆောရီး၊ နင်ကဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ၊

ဘယ်လိုလုပ်တီချယ်ရှိရ မှာလဲ”

“ဆောရီး ဆိုတာဘာလဲ”

“ဆောရီးဆိုတာ ဝမ်းနည်းတာကိုပြောတာဟဲ့”

“နင်ကလဲဟယ်၊ တီချယ်မရှိတာနဲ့ဝမ်းနည်းရမှာလား၊

ဒါဟာဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာဆရာတော်ရှိတယ်၊
ဆရာတော်ကလောကနီတိလဲသင်ပေးပြီးပြီ၊ ငါကအတွင်းအောင်ခြင်း၊
အပြင်အောင်ခြင်းကျွတ်လို့ ရတနာရွှေချိုင့်တောင်အံနေပြီ”

လူငယ်ကခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်သောအခါမိန်းကလေးကစိတ်ညစ်ဟန်
ကိုကုတ်လိုက်ပြီး

“ငါပြောတဲ့ဆောရီးက

ငါစကားမှားသွားလို့ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ပြောတာဟဲ့”

ဟုဖြေရှင်းလိုက်လေရာ လူငယ်ကမျက်မှောင်ကျူတ်၍

“စကားမှားသွားတာလေနဲ့များ ဝမ်းနည်းစရာမလိုပါဘူး၊

ငါတို့ကျောင်းမှာကျောင်းသားတွေရော၊

ကိုရင်တွေပါစာအံရင်ခဏခဏမှားကြတာဘဲ၊

နင်ပြောသလိုမှားတိုင်းသာဝမ်းနည်းရမယ်ဆိုရင်

ငါတို့တစ်ကျောင်းလုံးဝမ်းနည်းလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ဟူ၍ ပြောလေ၏။ မိန်းကလေးသည်

လူငယ်အားရှင်းလေရှုပ်လေဖြစ်နေသဖြင့်ရှင်းရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ

စကားလွဲသည်အနေဖြင့်

“ထားပါတော့ဟယ်... နင်ပြောတဲ့အထဲမှာလောကနီတိဆိုတာပါတယ်၊

အဲဒီလောကနီတိဆိုတာဘာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်ကမိန်းကလေးကို

အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ လောကနီတိတောင်မသိဖူးဆိုရင်တော့

နင်အတော်ညံ့သေးတာပဲ၊ ဆရာတော်ကမိန့်တယ်၊ လောကနီတိဆိုတာ

လူတွေလိုက်နာကျင့်သုံးရမဲ့ကျမ်းတဲ့၊ နီတိကသုံးမျိုးတောင်ရှိတယ်၊ ဘောကနီတိ၊

ဓမ္မနီတိ၊ ရာဇနီတိတဲ့၊ ဓမ္မနီတိဆိုတာက ဘုရားဟောကျမ်းကိုဆိုတာ၊

ရာဇနီတိကတော့ မင်းအစိုးရ တွေသုံးတဲ့ကျမ်းတဲ့မှတ်ထား”

လူငယ်ကဆရာကြီးလုပ်ကာ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
မိန်းကလေးကမျက်လုံး ပြူးသွားပြီး

“နင်ကပညာရှိပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်ကရီမော၍

“အဲဒီ လောက်လေးပြောတတ်ရုံနဲ့ ပညာရှိဆိုရင်တော့
ငါတို့ကျောင်းကကျောင်းသား တွေအကုန်လုံး ပညာရှိဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မိန်းကလေးကပြုံး၍

“လောကနီတိထဲက နည်းနည်းလောက်ရွတ်ပြစမ်းပါ”

“သဗ္ဗနဒီ၊ ခပ်သိမ်းသောမြစ်တို့သည်။ ဝင်္ကနဒီ၊

ကောက်ကွေ့သောသဘော ရှိကုန် ၏။ သဗ္ဗေဝနာ၊ ယပ်သိမ်းသော တောတို့သည်
ကဋ္ဌမယာ၊ ထင်းဖြင့်သာပြီးကုန်၏။ သဗ္ဗိတ္တိ ယော၊ ခပ်သိမ်းသောမိန်းမသည်၊
နဝါတကေ၊ ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်ကိုရသည်ရှိသော်၊မကောင်း မှုကို။ ကရေ၊
ပြုမြဲတည်းတဲ့မှတ်ထား”

“နင်တို့စာကလဲ မိန်းမတွေမကောင်းကြောင်းကိုရေးထားတာပဲ”

“ငါလဲမသိပါဘူးဟယ်... ဆရာတော်သင်ပေးတာကိုရွတ်ပြတာလေ”

လူငယ်သည်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်မိန်းကလေးအတွက်ခရေပန်းများကို
ကောက်ပေးနေ ၏။ မိန်းကလေးသည်ဂါဝန်ကိုသိမ်း၍ သစ်မြစ်ဆုံတွင်ထိုင်စောင့်၏
။ ခဏကြာလျှင် ခရေပန်း များ အသင့်အတင့်ရပြီဖြစ်ရာ လူငယ်ကမိန်းကလေး၏
လက်ဖဝါးထဲသို့ထည့်ပေးလေ၏။ မိန်းကလေးသည်
ခရေပန်းများကိုအားရပါးရနမ်းရှုပ်၍

“အား ... သိပ်မွှေးတာပဲ၊ သိုင်းခရ ... သိုင်းခရ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာပေါ့ ... ကျေးဇူးတင်ရင်
နောက်နေ့လာခဲ့ဦးလေ”

“ကျေးဇူးတင်တာနဲ့ ငါကဘာလို့လာရမှာလဲ”

“နင်မျက်နှာကိုမြင်ရင် ငါစိတ်ချမ်းသာတယ်...
ဒါကြောင့်နင်ကိုအမြဲလာခိုင်းတာ”

“အို၊ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..... ငါသွားတော့မယ်”

မိန်းကလေးသည် လူရွယ်၏ စကားကြောင့်ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ဖြစ်သွားပြီးလျှင်ဂါဝန် လေးအား လေထဲတွင်တလူလူလွင့်အောင်
ပြေးထွက်သွားလေ၏။ လူငယ်သည်မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောကို
မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ကလူငယ်သည်မိန်းကလေးအကြောင်းစဉ်းစားနေ၍
ယာဂုကြိုနောက်ကျလေ ၏။

*

အခန်း(၂)

ဆရာတော်ကြီးဘုန်းပေးရန်အရုဏ်ဆွမ်းနောက်ကျသဖြင့်ဦးပဉ္စင်းကြီးက
၏ ခေါင်းကိုခေါက်၏။ လူငယ်ကဝမ်းမနည်းဘဲ စပ်ဖြဖြလုပ်၍ သာနေ၏။
လူငယ်သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မိန်းကလေးအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ
လူငယ်ခရေပန်းကောက်နေသောနေရာသို့ မိန်းကလေးရောက်လာပြန်၏။

မိန်းကလေးသည် သစ်မြစ်ဆုံတွင်ထိုင်မနေတော့ဘဲ
လူငယ်နှင့်အတူခရေပန်းများကို ကောက်လေ၏။ လူငယ်က

“နင်ထိုင်နေပါဟယ်၊ နင့်အတွက်ပါကောက်ပေးပါ့မယ်” ဟုပြောလေရာ
မိန်းကလေးက

“နင်တစ်ယောက်တည်း ကောက်ရင် ပင်ပန်းပါတယ်၊ ငါလဲကူကောက်
ပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ခရေပန်းများကို လူငယ်နှင့် အတူကောက်လေ၏။

မြေပေါ်သို့ကြွေကျနေသောခရေပန်းများကိုအပြိုင်အဆိုင်ကောက်ကြရင်း
တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးတွန်းထိုးမိကြ၏။

ထိုအခါမိန်းကလေးက အသံလွှင့်လွှင့်ကလေးနှင့် ရယ်မောလေ၏။
ခရေပန်းများ ကောက်ပြီးသောအခါ မိန်းကလေးကသူမ၏ ဂါဝန်အိတ်ထဲမှ
လက်တဝါးခန့်ရှိသောစက္ကူပတ် ကလေးကိုထုတ်၍ လူငယ်အားပေးလေ၏။

လူငယ်ကကြည့်၍ “ဘာလဲဟင်”

“နင်စားဖို့ယူလာတာ...ချောကလက်လို့ခေါ်တယ်”

“ချောကလက်ဟုတ်လား၊ ငါမကြားဖူးပါလား၊

ငါကြားဖူးတာကမုန့်စိမ်းပေါင်းတွေပဲ”

“နင်ဘယ်ကြားဖူးမလဲ... ဒါကဘိလပ်ကလာတဲ့မုန့်ပဲ၊
နင်စားကြည့်ပါလား၊ ချိုဆိမ့် နေတာပဲ”

“ဘိလပ်ရည်ကိုတော့ဆရာတော်ကြီးစွန့်လို့ ငါသောက်ဖူးတယ်၊
နင်ပြောတဲ့မုန့်ကို တော့ ငါမစားဖူးသေးဘူး”

လူငယ်သည်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်စက္ကူပတ်ကိုခွာ၍
မိန်းကလေးကျွေးသောချောကလက် ကိုတစ်ကိုက်ကိုက်လေ၏ ။
ပြီးနောက်လျှာပေါ်တွင်အရသာခံ၍

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ချိုစိမ့်နေတာပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏ ။ မိန်းကလေးကပြုံး၍

“နင်ကြိုက်ရင်ငါနောက်ယူလာခဲ့ဦးမယ်၊

ဒီနေ့ကတော့ငါလဲပြန်တော့မယ်”

ဟုနှုတ်ဆက်လေရာ လူငယ်ကခေါင်းညိတ်လေ၏ ။ လူငယ်သည်
မိန်းကလေး၏
နောက်ကျောကိုကြည့်နေရာမှယာဂုကြိုရန်သတိရသဖြင့်ကျောင်းသို့ပြေးလေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ

မိန်းကလေးကလူငယ်စားရန်ဘိလပ်မုန့်တစ်မျိုး ယူလာပြန်၏ ။

မိန်းကလေးကသူမ၏ ဂါဝန်ထဲသို့လက်ဖြင့်နှိုက်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ

“ရော့၊ နင်အတွက်ချို(စ်)” ဟုဆိုလိုက်ရာလူငယ်ကနှာခေါင်း ရှုံ့၍ “ချီး၊
ဟုတ်လား ... ငါမစားချင်ပါဘူး၊ ရွံစရာကြီး”

ဟုဆိုလိုက်၏ ။ မိန်ကလေးကရယ်မော၍

“ချီးမဟုတ်ပါဘူးဟဲ့ ... ချို(စ်)ပါ၊ မြန်မာလို ဒိန်ခဲလို့ခေါ်တယ်၊

စားကြည့်စမ်း”

ဟုပြောလေရာလူငယ်ကမဝံ့မရဲနှင့်ချိစ်တစ်တုံးကိုယူ၍
ဝါးစားကြည့်လေ၏။

ပြီးနောက်

“ငံကျိကျိအရသာကြီး ... ငါမကြိုက်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းကလေးကလူငယ်၏ အမူအယာကိုကြည့်၍
ရယ်မောလေ၏။

မိန်းကလေးကရယ်မောပြီးသည်နှင့်

“ငါတို့နှစ်ယောက်ခင်တာကြာပြီတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နာမည်မသိ
နှင့်နာမည်ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေရာလူငယ်က

“ငါ့နာမည်က ချမ်းသာ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းကလေးက

“ချမ်းသာ ... ချမ်းသာနာမည်လေးကခေါ်လို့ကောင်းသားပဲ၊
ငါ့နာမည်ကလူစီ”

“ဘာ ... လူစည်ဟုတ်လား၊

နှင့်နာမည်ကနားရှက်စရာကြီးငါမခေါ်ရဲပါဘူး”

“ကျောင်းနာမည်ကိုပြောတာပါဟယ်... မြန်မာနာမည်ကသိတာတဲ့၊
သိတာလို့ပဲခေါ်ပေါ့”

“သိတာဆိုတော့သိတာဒေဝီမင်းသမီးလေပေါ့...”

ဒီနာမည်ကိုတော့ငါကြိုက်တယ်၊သိတာလို့ပဲခေါ်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမောင်ချမ်းသာနှင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူက
သည်အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများလုပ်လေ့ရှိသော ယာဂုကြိုခြင်း၊
တုံးခေါက်ခြင်း၊ ရေငင်ခြင်း၊ ကနုတံဆေးခြင်း
စသောအလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းအ
နောက်ဖက်ခရေပင်ကြီးအောက်သို့သွားကာ စာကျက်လေ့ရှိ၏။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သီတာသည် ခြံစည်းကို ကျော်၍
ချမ်းသာရှိရာသို့ရောက်လာလေ့ရှိ၏။

ချမ်းသာစားသောက်ရန်စားသောက်ဖွယ်ရာအမျိုးမျိုးကို ယူလာလေ့ရှိ၏။

ချမ်းသာသည် သီတာမရောက်လာသည့်နေ့များတွင် ခြံစည်းရိုးကိုသာ
တမျှော်မျှော် လုပ်နေမိ၏။ သူသည် စာကျက်၍ မရသဖြင့် ခရေပင်ကြီးအောက်တွင်
ငူငူငိုငိုကြီးထိုင်နေလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါဦးပဉ္စင်းကြီးရှေ့တွင် ကောင်းစွာစာမပြန်နိုင်သဖြင့်
ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ အရိုက်အနက်ကိုခံရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါခရေပင်ကြီးအောက်သို့သီတာ ရောက်လာ၏။

“မာမိနေမကောင်းလို့ ဖဲဝိုင်းမသွားဘူးချမ်းသာ...ဒါကြောင့် ငါအပြင်ကို
ထွက်မလာတာ”

ဟုပြောလေ၏။ သီတာ၏ အမေသည် မင်းကတော်များ စု၍
ရိုက်လေ့ရှိသော ဖဲဝိုင်းသို့ နေ့စဉ်သွားလေ့ရှိ၏။ သီတာ၏ ဖခင်အရေးပိုင်ကြီးကမူ
မြို့လယ်ခေါင်ရှိရုံးသို့ မနက် စောစော ထွက်လေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သီတာသည်
ချမ်းသာတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ဖက်သို့ ကူးသန်းလာလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် မာကာလာပင်ပေါ်သို့တက်၍
မာကာလာသီးခူးရင်း သီတာ တို့ခြံဘက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ဂါဝန်လေးတာဖါးဖါဖြင့်

စက်ဘီးစီးနေသော သီတာ ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ သီတာ၏ စက်ဘီးသည်
ဘိလပ်မှမှာယူထားသောစက်ဘီးဖြစ် သဖြင့် အလွန်လှ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သီတာနှင့် တွေ့သောအခါ ချမ်းသာက

“သီတာ ... နင်မနေ့က စက်ဘီးစီးနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြင့်ပါဘူးသီတာရယ် ...

နင်စက်ဘီးစီးတာကြည့်လို့ကောင်းလိုပါ”

ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့် သီတာပြုံး၍

“နင်စက်ဘီးစီးတတ်သလား”

ဟုမေးလေ၏။ ချမ်းသာကခေါင်းခါ၍

“ဘယ်စီးတတ်ပါမလဲသီတာ... စက်ဘီးဈေးက ကြီးပါတိသနဲ့၊

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနဲ့ စက်ဘီး တစ်ခြားစီပါ”

ဟုပြောလေရာ သီတာက

“ဒါဆိုရင် နင့်ကိုငါ စက်ဘီးစီးသင်ပေးမယ်” ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့

လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

သူသည် စက်ဘီးစီးချင်သူ မဟုတ်ပါလား။ မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံထွက်ရင်း

သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင် လေး များ စက်ဘီးစီးသွားသည်ကိုမြင်လျှင် တအံတသြ

ငေးမောကြည့်ဖူးလေ၏။ ယင်းတို့၏ ကံကြမ္မာသည်

ကောင်းမွန်ပေစွဟုလည်းတွေးတောခဲ့ဖူး၏။

ယခုတော့ သူလည်း ကံကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေတော့မည်။

ထိုညကသူသည် ညနက်သည်အထိ အိပ်စက်၍ မပျော်ပေ။ အိပ်မက်ထဲတွင် စက်ဘီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ စီးနေလေ ၏ ။

သီတာသည် ညနေစောင်းသောအခါ စက်ဘီးယူလာ၍ ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ မြေနှီ လမ်းပေါ်တွင် ချမ်းသာအား စက်ဘီးစီးသင်ပေလေ၏ ။ ချမ်းသာသည် အလဲလဲ အပြိုပြို နှင့် ဒဏ်ရာများစွာရရှိသော်လည်း စက်ဘီးစီးချင်ဇောဖြင့် အနာခံ၍ သင်ယူလေ၏ ။

သီတာက ချမ်းသာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ပေးရှာ၏ ။ သီတာ ၏ ထိန်းကိုင်ပေးမှုကြောင့် ချမ်းသာမှာ အထိမနာခဲ့ပေ။ အတန်ကြာအောင် စက်ဘီးစီးသင် ပြီး နောက် သီတာက

"လမ်းပေါ်ထွက်ရအောင်ချမ်းသာ"

ဟုဆိုလေရာ ချမ်းသာက မဝံ့မရဲဖြင့်

" ဖြစ်ပါမလား သီတာ "

ဟုပြောလေ၏ ။ သီတာက

" ဖြစ်ပါတယ်ဟာ ... နင့်ကို ငါနောက်ကနေ ထိန်းပေးမှာ ပေါ့ "

ဟုပြောလေ၏ ။

ဤသို့ဖြစ် ချမ်းသာသည် လမ်းမပေါ်သို့ စက်ဘီးတွန်းယူခဲ့လေ၏ ။ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းသာကစက်ဘီးပေါ်သို့တက်လေ၏ ။ သီတာက ထိုင်ခုံကို လက်ဖြင့် ထိန်း၍

"ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထား ချမ်းသာ "

ဟုဆိုကာနောက်မှ ထိန်းကိုင်ပေးလေ၏ ။

ချမ်းသာသည်ကိုယ်ခန္ဓာကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ထိမ်းသိမ်း၍ မပြိုလဲရန်ကြိုးစားလေ၏ ။ ကုန်းဆင်းဖြစ်သဖြင့် စက်ဘီး၏ အရှိန်လည်း တဖြည်း ဖြည်းမြန်လာ၏ ။

ထိုစဉ်သီတာ၏ လက်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကဆွဲကိုင်၍

"ဟဲ့သီတာ ...

အောက်တန်းစားတွေကိုဘာလို့စက်ဘီးစီးသင်ပေးနေတာလဲ"

ဟုဆိုလေရာသီတာကလှည့်ကြည့်ပြီး

"ဟင်... အစ်ကိုလေး၊ သီတာလက်ကိုလွှတ်ပါ။ သူမစီးတတ်သေးဘူး၊
လဲကျလိမ့်မယ်"

ဟုဆိုကာ အတင်းရုန်းကန်လေ၏။ ။ ထိုသူမှာသီတာ၏
အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သောဘ ကြိုင်ဆိုသူဖြစ်၏။ ။

သဘောဆိုးသောဘကြိုင်သည်သီတာ၏ လက်ကိုမလွှက်ပဲ

"ဟားဟားဟား...အောက်တန်းစားကောင်တွေဒီလိုအထိနာမှမှတ်မှာကွ"

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ။

ချမ်းသာသည်စက်ဘီးကိုကုန်းဆင်းအတိုင်းအရှိန်နှင့်ယိုင်ထိုးယိုင်
ထိုးစီးနင်းလာလေရာမထိန်းနိုင်သည်နှင့်

"သီတာ... သီတာလုပ်ပါဦး"

ဟုထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်လေ၏။ ။ သို့သော်စက်ဘီးသည်
အရှိန်တဖြည်းဖြည်း မြန်လာပြီး

ကွေ့တစ်ခုသို့ရောက်သောအခါဒလိမ့်ခေါက်ကွေးမှောက်လေတော့၏။ ။ချမ်းသာသည်
မြေပေါ်တွင်နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်၍

ခေါင်းနှင့်ကျောက်ခဲဆောင့်မိကာသွေးများဖြာကျလာလေ၏။ ။

သီတာသည်ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်၍ ချမ်းသာအနီးသို့ပြေးလိုက်လာ၏။ ။
သို့သော်သီတာ၏ အစ်ကိုဘကြိုင်ကသူမ၏ လက်ကိုချုပ်ကိုင်ထားပြီး

"တန်ရာတန်ရာမနေတဲ့အကောင် ...ဖြစ်တာနည်းသေးတယ်"

ဟုဆိုကာစက်ဘီးကိုယူ၍ သီတာကိုဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

သီတာသည်ရုန်းကန်ရင်းသူမ ၏ အစ်ကိုနောက်သို့ပါသွားရှာ၏။

ချမ်းသာသည်လဲကျနေရာမှလူးလဲထ၍

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ သီတာ ၏ အစ်ကိုဆိုသူကသူ့အား

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အောက်တန်းစားကောင်ဟုပြောသွားခဲ့ ၏။

သူ့ဘဝသည်ဤမျှအောက်တန်းကျနေလေပြီလား...ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝသည်မူ

ငယ်လှပါတကား၊ သူတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအများစုသည်ဗုဒ္ဓ၏ ထီးရိပ်အောက်

တွင်ခိုလှုံ၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကိုနေ့စဉ်လုပ်ကိုင်ရ၏။

ဤလူများသည်အောက်တန်းစားကောင်များဖြစ်လေပြီလား။

ဤဖြစ်ရပ်လေးသည်မ ပြောလောက်သော်လည်းနုနယ်သောချမ်းသာ၏

နှလုံးသားထဲသို့ဆူးတစ်ချောင်းနှယ်စတင်စူးနစ် ခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင်၏။

ချမ်းသာသည်အသက်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမလုပ်

ခဲ့ဖူးသောအလုပ်ကိုစတင်လုပ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအလုပ်မှာသူ့ဘဝကိုစတင်သုံးသပ်သောအလုပ်ပင်ဖြစ် ၏။

*

နောက်တစ်နေ့မှစ၍

သီတာသည်တွေ့နေကျခရေပင်ကြီးအောက်သို့ရောက်မလာခဲ့ ပေ။

ချမ်းသာသည်ခရေပင် အောက်တွင်စာကျက်ရင်းသီတာကိုစောင့်မျှော်နေမိ၏။

သီတာရောက်မလာသဖြင့်စာကျက်၍ မရဘဲရှိနေ၏။ စာပြန်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ

ဦးပဉ္စင်းကြီးက

"စာမကျက်တဲ့ကောင် သေပေတော့"

ဟုဆိုကာကြိမ်လုံးဖြင့်တအားလွှဲရိုက်လေ၏။

ဦးပဉ္စင်းကြီးရိုက်သောအနာသည်ချမ်း သာ ၏ ရင်တွင်း အနာကိုမမီနိုင်ခဲ့ပေ။

မနက်စောစော ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ခရေကန်းထကောက်တိုင်း သီတာကိုသတိရနေမိ၏။ နေ့လည်ခင်း ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် စာကျက်တိုင်း သီတာကို မျှော်နေမိ ၏။ သီတာကျွေးသော ချောကလက်စက္ကူပတ်လေးများကို သူသိမ်းထားသည်။ ချောကလက် စက္ကူ ပတ်လေးများ၊ လှပသော ခဲတန်ရောင်စုံကလေးများနှင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးများသည် သီတာပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပင်ဖြစ်၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ သီတာသည် ခရေပင်ကြီးအောက်သို့ရောက်လာ၏။

ချမ်းသာသည် သီတာကိုမြင်သည်နှင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားပြီး

"သီတာရယ် ... မတွေ့ရတာ (၇) ရက်တောင်ရှိနေပြီ"

ဟုဆိုလိုက်ရာ သီတာက

"ဟုတ်တယ်ချမ်းသာ... နင့်ကို စက်ဘီးစီးသင်ပေးတဲ့နေ့က ငါ့အစ်ကိုဘကြိုင်ရောက်လာပြီး ငါ့ကိုမာမီနဲ့ တိုင်ပြောတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မာမီက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲကို မသွားရဘူးလို့ အမိနဲ့ ထုတ် ထားတယ်၊ အစေခံတွေလဲ ငါ့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ မှာထားတယ်၊ ဒီနေ့တော့ နင်နဲ့တွေ့ ချင် လွန်းလို့ အစေခံတွေကိုလာဘ်ထိုးပြီး လာတွေ့တာ၊ နင့်ကို သိပ်သတိရတာ ပဲ"

ဟုပြောလေ၏။ သီတာ့စကားကိုနားထောင်၍ ချမ်းသာက

"နင့်မာမီ ကဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်းထဲကို မသွားရဘူးဆိုတော့ ငါနဲ့မတွေ့ စေချင် လို့ပေါ့၊ ငါကဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

ဟုမေးမြန်းလေရာ သီတာက

"နင်တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေက အောက်တန်းကျတယ်၊ ဆင့်အတန်းမရှိဘူးတဲ့၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေရဘူးလို့

မာမိကပြောတယ်"

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက သီတာ၏ စကားကို သံယောင်လိုက်၍

"ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေက အောက်တန်းကျတယ် ဟုတ်လား၊

ငါတို့က မနက် အစောကြီး ထပြီး ယာဂုကြိုတယ်၊ တုံးခေါက်တယ်၊ ပန်းခူးတယ်၊

ဝတ်လဲတက်ရတယ်၊ ဆွမ်းခံ ထွက်ရင်လိုက်ရတယ်၊ အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကို

ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ အားလက် ချိန်တွေ မှာလဲ စာတွေကိုမနားမနေ ကျက်ရတယ်၊

မေတ္တာသုတ်တွေရွတ်ရတယ်၊ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေရွတ်ရတယ်၊ လောကနီတိကိုလဲ

ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်တယ်၊ လောကနီတိကို မတတ် တဲ့သူတွေသာ

အကန်းနဲ့တူတယ်၊ နင့်အစ်ကိုဘကြိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လောကနီတိကို တတ်

ပုံမရဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ အကန်းနဲ့တူတယ်"

ဟုပြောလေ၏။ သီတာက

"ငါလဲမသိပါဘူး ချမ်းသာရယ် ... ငါကတော့ နင်နဲ့အတူတူနေရတာ

ပျော်တယ်၊ နင်နဲ့ စကားပြောနေရရင် အချိန်ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိဘူး၊

စိတ်ချမ်းသာတာပဲ"

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာ၏ ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မဖော်နိုင်သော

ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုဝေဒနာသည် မည်သည့်ဝေဒနာဖြစ်မှန်း

ချမ်းသာကိုယ်တိုင်လည်း အဓိပ္ပါယ် မဖော်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့က သီတာသည် ချမ်းသာနှင့်အချိန်ကြာကြာနေခဲ့ပြီးနောက်

"ငါသွားမယ်ချမ်းသာ... နောက်လဲ အခွင့်အရေးရရင်ငါထွက်လာခဲမယ်၊

ငါ့အစ်ကို ဘကြိုင်နဲ့ တွေ့ရင်သာ နင်သည်းခံပြီးနေပါ"

ဟုမှာကြားလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

"ဒီအတွက်နင်မပူပါနဲ့ ...

ငါတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေသည်ခံတတ်ပြီးသားပါ။ ဒုဇ္ဇနာ၊ သူယုတ်တို့သည်။
ဒေါသ၊ အမျက်ကို၊ ဣစ္ဆန္တ၊ အလိုရှိကုန်၏ တဲ့၊ မျက်ဒေါသကို သူယုတ်တွေသာ
အလိုရှိတာပါ။"

ဟုလေးနက်စွာ ပြောဆိုလေတော့သတည်း။

တစ်နေ့သ၌ သီတာသည် ချမ်းသာစာကျက်ရာ ခရေပင်ကြီးအောက်သို့
မနက် စောစော ရောက်လာပြီးလျှင်

"ဝွတ်မောနင်း ချမ်းသာ"

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင် ကြုတ်၍

"ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ"

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ သီတာကရယ်မော၍

"ဘိုလိုနှုတ်ဆက်တာဟဲ့ ... ခေတ်ဆန်တဲ့လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်တွေ့ ရင် ဒီလိုပဲနှုတ်ဆက်တယ်၊ ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါလို့
အဓိပ္ပါယ်ရတယ်"

ဟုရှင်းပြလေ၏ ။ ချမ်းသာက

"နင်တို့နှုတ်ဆက်တာကြီးကလဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ၊ မနက်ခင်းမှာ
ကောင်းခြင်း လဲမရဘူး၊ ဆိုးခြင်းလဲမရှိဘူး၊ နံနက်ခင်းဟာ နံနက်ခင်းပဲ"

ဟုဆိုလိုက်ရာ သီတာက ခေါင်းကုတ်၍

"ငါမသိဘူးချမ်းသာ... မာမီတို့ကတော့

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ရင် ဒီလိုပဲ နှုတ်ဆက်တယ်၊
နံနက်ပိုင်းတွေ့ရင်ကောင်းသောနံနက်လင်းပါလို့ နှုတ်ဆက်တယ်၊ ညနေပိုင်း
တွေ့ရင်လဲ ကောင်းသောညနေခင်းပါလို့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်"

ဟုဆိုလေ၏။ သီတာစကားကြောင့် ချမ်းသာက ထိုင်ရာမှ ထ၍

"နင်တို့နှုတ်ဆက်တာက ရီစရာကြီးပါလား၊

ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါလို့ နှုတ်ဆက် ရင် ဆိုးသောနံနက်ခင်းပါလို့
မနှုတ်ဆက်ဘူးလား"

ဟုဆိုလေ၏။ သီတာက နှာခေါင်းရှုတ်၍

"ဒီလိုတော့ ဘယ်နှုတ်ဆက်ပါ့မလဲဟာ၊ ကဲ. ချမ်းသာ ပလိစ်စစ်ဒေါင်း"

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ် ၍

"လာပြန်ပြီ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သီတာက တဖန်ရယ်မော၍

"ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါလို နင်ကိုပြောတာ"

ဟုရှင်းလင်းရပြန်၏။ ချမ်းသာက

"ငါကိုထိုင်ခိုင်းတာတော့ဟုတ်ပါပြီ... ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့ကနေ

ကျေးဇူးပြုပြီးလို့ ပြောရ တာလဲ၊ နင်ထိုင်စေချင်ရင် ငါကထိုင်မှာပေါ့၊

ကျေးဇူးပြုပြီးလို့ ပြောစရာမလိုပါဘူး"

ဟုကတ်သီးကတ်သပ်ပြောပြန်၏။ သီတာက ခေါင်းကုတ်၍

"နင်နဲ့တော့ခတ်ပါပြီဟယ်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့

သူတွေဟာတစ်ခုခုခိုင်းရင် ရှေ့က နေ ကျေးဇူးပြုပြီးလို့ ထည့်ပြောကြတယ်၊

ရေတစ်ခွက်ယူပေးပါဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ရေတစ် ခွက် ယူပေးပါလို့ပြောတယ်"

ဟုဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းကုတ်၍

"ဆရာတော်ကြီး ငါ့ကိုရေခပ်ခိုင်းတိုင်း 'ချမ်းသာ

ရေတစ်ခွက်ယူလာစမ်း' လို့ပဲ မိန့်တယ်၊ တစ်ခါမှ ကျေးဇူးပြုပြီး

ရေတစ်ခွက်ယူလာစမ်းလို့ မမိန့်ပါဘူး၊ နင်ပြောသလိုဆို ဆရာတော်ကြီးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ သူမဟုတ်ဘူးပေါ့"

ဟုဆိုလေရာ သီတာသည် ရှင်းလေရှုပ်လေဖြစ်သဖြင့် ရှင်းရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ချမ်းသာက ဆက်လက်၍

"သူတစ်ပါး ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းက မင်္ဂလာမည်၏ "

မင်္ဂလာတရားတော်ထဲမှာပါ တယ်၊ အကတညန၊

သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သောသူနှင့်။ နိဝါသော၊ နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခ ဆင်းရဲတဲ့၊ လောကနီတိထဲမှာဆိုထားတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျေးဇူး သိတတ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်ရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို နေရာတိုင်းမှာ အလွယ်တကူမပြော ပါနဲ့ဟာ၊ ကျေးဇူးစကားဆိုတာ အလွယ်ပြောရ တဲ့စကားမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မြန်မာတွေဟာ ကျေးဇူးစကားကို နေရာတိုင်းမှာမပြောဘူး၊ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့စကား ကို ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ် အောင် မလုပ်ရဘူးလို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့် ကြားဖူးတယ်"

ဟုလေးနက်သောစကားတို့ကို ပြောကြားလေရာ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူကလေးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၏ စကားကိုတအံတဩ နားထောင်နေရှာ၏။ ခဏကြာမှ သီတာက

"ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ ငါ နင့်အတွက် ချောကလက်ယူလာတယ်၊ ရော့"

ချမ်းသာသည် ချောကလက်ကိုယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ခရေပင်ကြီးအောက်မှ သီတာအစ်ကို ဘကြိုင်ထွက်လာပြီး သီတာလက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

"ဟင် ... အစ်ကိုလေး"

ဘကြိုင်သည် မြေပေါ်သို့ ကျနေသော ချောကလက်တုံးကလေးကို

ခြေဖြင့် နင်းချေ လိုက်ပြီး

"သီတာ၊ နင်မိုက်လှချည်လား၊

အောက်တန်းစားကောင်နဲ့မပေါင်းရဘူးလို့ အန်တီ က မှာထားတယ်မဟုတ်လား၊
သွားအိမ်ကိုပြန်စမ်း"

ဟုပြောလေ၏ ။ သီတာသည် ဘကြိုင်၏ စကားကို မတုန့်ပြန်ဘဲ
ခေါင်းငုံ့နေရှာ ၏ ။ ဘကြိုင်က ချမ်းသာဘက်သို့လှည့်၍

"အောက်တန်းစားကောင်၊ မင်းနဲ့ငါ့ညီမ အဆင့်ချင်းတူလို့လား"

ဟုမေးလေ၏ ။ ချမ်းသာသည် ဘကြိုင်စေ့စေ့ကြည့်၍

"ကျုပ်ကိုအောက်တန်းစားကောင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့၊

ကျုပ်အောက်တန်းစားမဟုတ်ဘူး"

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘကြိုင်က တဟားဟားရယ်မော၍

"ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက အောက်တန်းစားမဟုတ်ဘူးလား၊

မင်းကငါတို့လိုအင်္ဂလိပ် ကျောင်းနေနိုင်လို့လား၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်လို့လား၊
ဘီလပ်ကလာတဲ့ အစားအစာတွေ စားဖူးလို့လား၊ အောက်တန်းကျလို့
အောက်တန်းကျတယ်ပြောတာ မခံနိုင်ဘူးလား"

ဟုပြောလေ၏ ။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါရမ်း၍

"ကျုပ်တို့က အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ် ဘာတစ်ခုမှမလုပ် ဘူး၊

ကောင်းမှုကုသိုလ် အလုပ်ပဲလုပ်တယ်၊ ဒါကြောင့်အောက် တန်းစားမဟုတ်ဘူး"

ဟုဆိုလိုက်ပြန်ရာ ဘကြိုင်က တဟားဟားရယ်မော၍

"အောက်တန်းစားဟာ အောက်တန်းစားပါပဲကွာ၊ မင်း နောက်တစ်ကြိမ်

ငါ့ညီမနဲ့ စကားပြောတာတွေ့ရင် ငါ့လက် သီးနဲ့တွေ့မယ်"

ဟုကြိမ်းမောင်းပြီး သီတာ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်သွား လေ၏။ ချမ်းသာသည် ဒေါသကြောင့်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။ သီတာက သူ့အစ်ကိုနှင့်တွေ့လျှင် သည်းခံရမည်ဟု မှာကြားထားဖူး၏။ သူမည်မျှ သည်းခံနေရမည်နည်း။

ဘကြိုင်သည် သူ့အား အကြိမ်ကြိမ်စော်ကားနေလေ၏။ ထိုစဉ် ချမ်းသာ၏ နောက်မှ ကပ္ပိယကြီး ရောက်လာပြီး

"စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီလားချမ်းသာ၊ လောကနီတိထဲမှာ ဆိုထားတယ်လေကွာ၊ ကုလပွမာဏံ၊ အမျိုးယုတ်မြတ်ကိုကား။ ကထိတဝါကျ၊ ဆိုသောစကားဖြင့်သိအပ်၏ တဲ့မင်းနဲ့ ဒီကောင်ဘယ်ကောင်က အောက်တန်းစားဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါပြီကွာ"

ဟုနှစ်သိမ့်လေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါရမ်း၍

"မဟုတ်ဘူးကပ္ပိယကြီး၊ ကျုပ်တို့တစ်ခုခုမှားနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက လောကနီတိ မတတ်တဲ့သူဟာ အကန်းနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ကျုပ်ဟာလောကနီတိကို ထုံးလိုမွေ ရေလိုနှောက်နိုင်တယ်၊ မင်္ဂလာတရားတော်ကိုလဲ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို သီတာအမေကြီးက အောက်တန်းစားလို့ ပြောတယ်၊ အဆင့်အတန်းမရှိဘူးလို့လဲဆိုတယ်၊ သီတာ အစ်ကိုကလဲ အောက်တန်းစားကောင်တဲ့၊ လောကမှာ အောက်တန်းကျခြင်း၊ အဆင့် အတန်းမြင့်ခြင်းဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကတကယ်ပဲ အောက်တန်းစားကောင် ဖြစ်နေ ပြီလား၊ သီတာ့အစ်ကိုနှင့် အမေကတော့ အောက်တန်းစားကောင် လို့ မြင်နေတာ သေချာ တယ်၊ ကျုပ်နဲ့သူတို့ သမီးပေါင်းတာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ကျုပ်အတွက်သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်သိမှဖြစ်မယ်၊ ကပ္ပိယကြီးသိရင်ရှင်းပြပါ ကပ္ပိယကြီးရယ်၊ ကျုပ်တောင်းပန် ပါတယ်"

ဟုလေးနက်စွာပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်၍

"ချမ်းသာ ဒီမေးခွန်းကို ငါဖြေခဲ့ရင် မင်းဘဝတစ်ခုလုံး အကြီးအကျယ်
ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါမဖြေလို့ လဲမရတော့ဘူး၊ အမေးရှိတော့လဲ
အဖြေရှိရတော့မှာပေါ့။"

ဟုပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးကဆက်လက်၍

"လောကကြီးမှာ သူတစ်ပါးကိုဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူ၊ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းသူ၊
သနားကြင် နာမှုမရှိသူ၊ မနာလိုဝန်တိုမှုရှိသူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံသူ၊
ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းသူတွေကို အောက်တန်းကျတယ်၊
အဆင့်အတန်းမရှိဘူးလို့ဆိုနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူညံ့လူဖျင်းတွေကတော့ အဲဒီ အရာကို
အောက်တန်း ကျတယ်လို့မထင်ဘူး၊ ရွှေမရှိငွေမရှိတာကို၊ ရာထူး ဂုဏ်သိမ် မရှိ
တာကို အောက်တန်းကျတယ်လို့မြင်တယ်၊ လောကကြီးမှာ အဲဒီ လိုလူတွေ
အတော်များတယ် ကွ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းပဲ မောက်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့သူတွေဟာ
ရွှေရှိ ငွေရှိရင် ရာထူး ဂုဏ် သိမ်ရှိရင်
အထက်တန်းစားကြီးတွေဖြစ်သွားကြတာပေါ့ကွာ။"

ဟုပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့်
ချမ်းသာကခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

"ဒါဆိုရင် လူညံ့လူဖျင်းတွေရဲ့အမြင်မှာ အထက်တန်းစား ဖြစ်ဖို့အတွက်
ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ရာထူးဂုဏ်သိမ်တွေ လိုတာပေါ့၊ ကျုပ်၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊
ရအောင်ရှာမယ်။ လောက မှာ လူညံ့လူဖျင်းတွေများလာရင်
ကျုပ်ကိုအောက်တန်းစားလို့မြင်တဲ့သူတွေ များသထက်များ လာလိမ့်မယ်၊
ကျုပ်အောက်တန်းစားမဖြစ်ချင်ဘူး၊ အထက်တန်းစားပဲဖြစ်ချင်တယ်။"

ဟုလေးနက်စွာပြောဆိုလေရာ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

"ဟားဟားဟား ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာ၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊

မင်းဘဝတစ်ခုလုံး အကြီး အကျယ်ပြောင်းလဲတော့မှာပါလား။"

ဟုပြောဆိုလေ၏ ။ ချမ်းသာက

"ဟုတ်ပါ့မလား ... ကပ္ပိယကြီးရာ"

ဟုမဝံမရဲလေသံဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ကပ္ပိယကြီးက

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... မင်းစိတ်ထဲမှာ မဖြစ်မနေ

ချမ်းသာကြွယ်ဝတော့မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်နေပြီကွ၊

ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်နေပြီဆိုရင် မဖြစ်နိုင်တာဆိုတာ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး၊

လောကမှာ အောင်မြင်ဖို့အတွက် မဖြစ်မနေလုပ် ဆောင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဓာတ်

မျိုးရှိဖို့လိုတယ်၊ လူအတော်များများဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်တယ်လို့သာ အော်နေ

ကြတယ်၊ မဖြစ်မနေ ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မဖြစ်ပေါ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်

မတိုး တက်ကြဘူး"

ဟု အားပေးအားမြှောက်ပြုလေ၏ ။ ကပ္ပိယကြီး၏ စကားကြောင့်

ချမ်းသာသည် လွန်စွာစိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး

"ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဗျာ"

ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ

ကပ္ပိယကြီးက ချမ်းသာကို ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလေ၏ ။ ချမ်းသာက

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးလျှင်

"ကပ္ပိယကြီး ဘာလုပ်တာလဲ"

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ကပ္ပိယကြီးက လေးနက်သော အမူအယာဖြင့်

"မင်းရဲ့ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစားလို့ ဦးညွှတ်

အရိုအသေပြုတာပါကွာ၊ လောကမှာ ခိုက်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်လောက်

လေးစားဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူးကွ၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ် မျိုးကို သာမန် လူတွေ
မထားနိုင်ဘူး၊ ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို နှစ်ရှည်
လများစောင့်ပြီး ဇွဲလုံ့လ ဝိရိယ အပြည့်နဲ့တည်ဆောက်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လို အခက်
အခဲ မျိုးပဲကြုံကြုံ စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ၊ ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းကို အဆုံးထိအောင်
လျှောက် နိုင်တယ်ကွ"

ဟုဖြေလေ၏ ။

*